

Un senzill vestit de tirants

Dij, 1/09/2016 per Jordi López Camps

[Vita Moleskine](#)

Un dia d'estiu vaig viure una situació força curiosa a la catedral de Barcelona. Era mitja tarda i la meva dona i jo volíem entrar-hi a fer una petita pregària. Quan pujàvem les poques escales fórem informats per una senyora uniformada de blau, amb escasses habilitats empàtiques, que calia pagar per accedir al temple. Que si volíem pregar anéssim a la capella de santa Llúcia o entréssim al temple en horari de misses. Mentre ens informava aturà una senyora estrangera, vaja una turista, que anava a entrar a la catedral amb un senzill vestit estiuenc de tirants. Sincerament el vestit no tenia més virtut que deixar nues les espatlles de la dona.

Vàrem quedar sorpresos perquè pocs dies abans havíem anat a Santa Maria del Mar i ningú ens cobrà per entrar i els estrangers entraven com volíem sense ser interceptats per un control de conducta decorosa segons els criteris de la seu barcelonina. Primera consideració, ¿els criteris de decòrum són diversos i van per temples?. Després de patir tot el més la matracca del burkini i les interminables discussions sobre la relació entre religió i pams de tela, vaig trobar fora de lloc que els catòlics tinguéssim una versió particular d'aquesta qüestió.

La segona consideració és sobre el cobrament d'entrada i la seva relació amb el problema anterior. Si per entrar en un temple es cobra i es reserva un altre espai per la pregària vol dir que l'espai de culte queda assimilat a un museu. Els visitants hi entren per gaudir de les seves bellesa i participar del plaer estètic de l'harmonia de les construccions antigues. Si això és així, durant unes estones del dia, la catedral de Barcelona esdevé un museu de la pietat dels catòlics. No tinc cap objecció a aquesta consideració. Però, si això és així, llavors em pregunto ¿si una dona pot entrar a qualsevol museu amb un discret vestit de tirants perquè no ho pot fer a la seu barcelonina?